

Скарали се кой да води
Башината си дружина!

Тѣсни били планинитѣ
За несговорна дружина
И стърчатъ имъ днесъ главитѣ,
За да плаче кой какъ мине.

Боже, съ грѣмъ ти разсипи мѣ!
Вѣтре, въ прахъ ти разнеси ме!
Да не гледамъ дѣца малки
И тѣхнитѣ клети майки,

Околъ прѣти какъ се кжсатъ —
Ржцѣ дигатъ къмъ главитѣ,
И какъ послѣ ще се мжчатъ
Голи, боси и прибити».

Закапаха едри капки,
Летятъ, крѣкатъ гжски, патки:
Буря страшна ще да ревне,
Нали не сж капки дребни.

Всѣки тича, въ село бѣга,
Дѣдо не ще да разпряга.
— Хайде, дѣдо, да вървие.
«Стой да умра, помогни ми!»

Хр. Ботевъ.
